

gebehandlings forsvarlighed, at nævnets møder er offentlige.

De uheldige konsekvenser af offentlighed er imødegået ved bestemmelserne i stk. 3 og 4, jfr. i øvrigt lovens § 31, stk. 3.

Offentlighedsprincippet kan brydes i de undtagelsestilfælde, der er nævnt i den nugældende § 1019, stk. 3, hvor til gengæld de nævnte retssikkerhedsgarantier søges sikret ved referat til folketingets retsudvalg, som i forvejen fungerer som »ombudsmandsudvalg«.

§ 1019 i: I de formodentlig ret sjældne tilfælde, hvor nævnet træffer bestemmelse om straffe- eller disciplinærsag, er det fundet mest betryggende, at politiombudsmanden varetager »anklagerfunktionen«, da dette bedst sikrer, at de synspunkter, nævnet har lagt vægt på, fremføres under sagens videre behandling.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. august 1985, da dette vil give den nødvendige tid til udpegning af politiombuds mænd, ansættelse af personale og nedsættelse af politiklagenævn.

Udgifter ved lovforslaget

Lovforslagets gennemførelse vil betyde udgifter for staten, primært til aflønning af de 3 politiombuds mænd og disses personale. Udgifterne skønnes ikke at ville overstige 3 mill. kr. om året samt engangsanskaffelser (kontorfaciliteter m.v.) for mindre end ½ mill. kr.

Ordningen vil imidlertid også medføre besparelser, idet politiet ikke længere skal undersøge kla-

gerne eller deltage i behandlingen af disse. Det er ikke muligt at angive disse besparelser mere præcist, men alt i alt vil der utvivlsomt være tale om en merudgift – jo større, des mere overfladisk klagebehandlingen hidtil har været.

Hertil er at bemærke, at retssikkerhed aldrig er gratis, og at de nævnte udgifter er en beskeden pris for at rette op på principielt forkerte træk i retsplejen.

Konsekvensændringer

En vedtagelse af forslaget vil nødvendiggøre konsekvensændringer i lov om tjenestemænd i staten m.v. § 20, stk. 2, og § 21, stk. 6, som følge af politiombudsmandens rolle som forhørsleder. Forslag herom vil blive fremsat, hvis modtagelsen af nærværende forslag giver løfte om vedtagelse.

Andre »selvdømme«-ordninger

I den hidtidige debat om politiets behandling af klager over politiet er det ustandselig blevet fremført – af politiet – at man var forundret over, at kritikken rettede sig mod politiets forhold, men ikke mod f.eks. lægers eller advokaters »selvdømme«.

Efter forslagsstillernes opfattelse er der væsentlig forskel, dels derved, at politiet er magtudøvende på statens vegne (jfr. den særlige retsbeskyttelse af »tjenestemænd i funktion«), dels derved, at læger og advokater almindeligvis vælges og opsøges af borgerne selv modsat politiet i den typiske klagesituation.

Alligevel finder forslagsstillerne, at lægers og advokaters selvdømme er en uting, som vi meget gerne medvirker til at afskaffe.

1) Retsudvalget 1979–80, alm. del, L 133, bilag 2.

2) Peter Blume m.fl.: POLITIKLAGERS BEHANDLING – ET SPØRGSMÅL OM TILLID. Nordisk tidsskrift for kriminalvidenskab, 1979–80, side 233 ff.